Р Е Ш Е Н И Е
№ 3702

гр. София, 03.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 20 състав,** в публично заседание на 16.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3644** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка чл.4 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на К. А. А. - С., [улица], срещу Ревизионен акт /РА/ № 21-478/29.11.2012 г., издаден от Е. Д. З. - главен инспектор по приходите в дирекция ПАМДТ – Столична община, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община.

В жалбата се твърди, че РА е незаконосъобразен като противоречащ на материалния закон и на процесуалните правила. Поддържа се, че РА е постановен въз основа на невлезли в сила съдебни решения. Излагат се съображения за неправилно приложение на ЗМДТ, тъй като за търговско-стопанската сграда няма издадено разрешение за ползване. Прави се довод за нарушение на чл.112, ал.1 и 2, чл.113, ал.1, т.3 и чл.114, ал.1 ДОПК. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. Т.. Представени са писмени бележки с подробно развити доводи за незаконосъобразността на РА, като се прави и възражение за нищожност на оспорения акт. Претендира се присъждане на сторените от жалбоподателя разноски за възнаграждение на вещи лица и държавна такса.

Ответникът – Кмет на Столична община чрез процесуалния си представител юрк. И. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от

фактическа страна следното:
С декларация по чл.14 ЗМДТ, вх.№ 1463/05.07.2000 г. жалбоподателят е декларирал j ид.ч. от: дворно място, съставляващо УПИ XVI-25Б, в кв.36 по плана на С., м. „ГГЦ-Зона Г-14", цялото с площ от 950 кв.м., заедно с построените върху това дворно място масивна двуетажна къща на 129,24 кв.м. и търговска сграда на пет етажа с преустроени сутерен, партер с междинно ниво на партера и първи етаж. С решение по гр.д. № 3797/2003г. на СРС-48 състав съдът признава жалбоподателя за собственик на 1/8 ид.ч.от процесния имот, което решение на СРС е потвърдено от СГС с решение от 29.06.2011 г., постановено по гр.д.№ 3654/2004 г. Ревизиращият орган се е съобразил с тези съдебни решения и е изчислявал дължимите данъци и такси на основата на 1/8 ид.ч. от собствеността. С решение № 255 от 13.01.2014 г. постановено по гр.д.№ 718/2012 г.на ВКС – I г.о. на жалбоподателя са признати по-големи права върху процесните имоти – вместо 3/24 ид.ч.(1/8), е признато правото му върху 5/24 ид.ч., но тъй като оспореният акт не може да се изменя във вреда на жалбоподателя следва да се обсъжда РА само по отношение на определените в него данъци и такси на базата на 1/8 ид.ч. от собствеността.
Със Заповед № 21-154/02.05.2012 г., изменена със Заповед № 21-303/23.07.2012 г., издадени от Р. Б. на длъжност началник отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване" в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси" при Столична община(оправомощена със заповед № РД-09-3917/21.10.2008г. на кмета на СО) е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за определяне задълженията му като физическо лице за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2011 г. Със заповедите за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл.81, ал.1,т. 2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срокът за извършване на ревизията. На проверявания данъчен субект в съответствие с изискванията на чл. 113, ал.2 ДОПК на 08.05.2012 г. и 26.07.2012 г. са връчени екземпляри от заповедите за възлагане на ревизия, видно от представените обратни разписки /известие за доставяне/. Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад № 21-420/18.10.2012 г., връчен на ревизираното лице на 21.10.2012 г. Р. доклад съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. Жалбоподателят е подал възражение срещу Р. доклад вх.№ МДТ-94-Д-31.10.2012 г., което е обсъдено в мотивите на ревизионния акт. Ревизията приключва с РА № 21-478/29.11.2012 г., издаден отЕкатерина Д. З., главен инспектор по приходите в дирекция ПАМДТ – Столична община, упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган № 21-466/22.11.2012 г., издадена от главен инспектор отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване" Р. Б.. РА е връчен на жалбоподателя на 21.01.2013 г.
Р. акт е обжалван по административен ред пред Кмета на Столична община с жалба вх.№ МДТ-94-К-37(1) от 21.01.2013 г. В законния срок по чл.155, ал.1 ДОПК няма произнасяне на Кмета на СО.
По делото е изслушана комплексна съдебна експертиза в състав от две вещи лица Е. Б. С. – икономист счетоводител и Р. К. , геодезист и икономист, която дава заключение за стойностите на данъчната оценка на процесния имот както са отразени в РА, съобразно разрешената част от сградата и съобразно декларацията по чл.14 ЗМДТ и съответстващите на тези оценки данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за процесния период, както и че размерът на застроената нежилищна

част от сградата е 2 000 кв.м., който размер е деклариран от жалбоподателя и е използван от ревизиращия екип. При изчисленията на такса смет са взети под внимание всички релевантни решения на СОС за процесните данъчни периоди.
При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.
Разгледана по същество жалбата е частично основателна.
Съдът намира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган в изискуемата се форма и съдържание и при спазване на административно-процесуалните правила.
Жалбоподателят е декларирал три обекта - дворно място /земя/, жилищна сграда /къща/ и пететажна търговска сграда.Тези обекти подлежат на облагане съгласно чл.10, ал.1 ЗМДТ. Според чл.19, ал.1 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 ЗМДТ към 1 януари на годината, за която се дължи. Съгласно чл.4 от Приложение № 2 данъчната оценка на сгради или на части от сгради се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един квадратен метър.
По отношение на земята съдът намира, че данъчното задължение на жалбоподателя съобразно заключението на съдебно-техническата експертиза е както следва: за 2007 г. – 5,08 лв. /3 387,58 лв. х 1,50 %0 /; за 2008 г. – 6,35 лв. /3 387,58 лв. х 1,875%0 /; за 2009 г. – 9,54 лв. /5 085,39 лв. х 1,875%0 /; за 2010 г. – 9,54 лв. /5 085,39 лв. х 1,875%0/ и за 2011 г. – 9,54 лв. /5 085,39 лв. х 1,875%0/ или общо за процесния данъчен период - 40,05 лв.
По отношение на двуетажната къща задължението за данък върху недвижимите имоти на жалбоподателя съгласно заключението на вещото лице е както следва: за 2007 г. – 23,55 лв. /125 600,70 х 1,50 %0 /; за 2008 г. – 29,44 лв. /125 600,75 х 1,875%0 /; за 2009 г. – 44, 19 лв. /188 550,22 лв. х 1,875%0 /; за 2010 г. - 44, 19 лв. /188 550,22 лв. х 1,875%0 / и за 2011 г. - 44, 19 лв. /188 550,22 лв. х 1,875%0 / или общо за процесния данъчен период – 185,56 лв.
По отношение на пететажната сграда следва да се има предвид следното:
Съгласно чл. 15, ал. 1 ЗМДТ за новопостроените сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало използването им. При осъществяване на едно от посочените законови условия възниква облагаем обект по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ. Кога един строеж е завършен се определя от Закона за устройство на територията и издадените на основание на този закон подзаконови нормативни актове. Съгласно чл. 177, ал. 2 и ал. 3 З. сградите, в зависимост от категорията на строежа, се въвеждат в експлоатация въз основа на разрешение за ползване, издадено от органите на ДНСК или въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж. Именно това разрешение удостоверява завършването на строителството. По делото не са представени доказателства за ползване на сградата. Ето защо под новопостроена сграда по смисъла на чл. 15, ал. 1 ЗМДТ следва да се има предвид въведен в експлоатация обект по правилата на чл. 177 ЗУТ. Следователно за нуждите на данъчното право сградата представлява данъчен обект едва след изпълнение условията на чл.177 от ЗУТ. В този смисъл е и константната практика на Върховния

административен съд – Решение № 5706 от 20.04.2012 г. по адм. д. № 11525/2011 г.; решение № 7857/20.07.2007 г. по адм. д. № 10699/2006 г. на ВАС и др.

От доказателствата по делото се установява, че е издадено разрешение за ползване № 13/11.01.2001 г. на строеж-реконструкция и преустройство на търговско-стопанска сграда с административен адрес [населено място], [улица]. Това разрешение за ползване обаче е отменено с Решение № 8304/12.09.2007 г., постановено по адм.д.№ 322/2007 г. на ВАС. Следователно данък за тази сграда се дължи само за 9 месеца на 2007 г. /периода на действие на това разрешение за ползване - от 01.01.2007 г. до 12.09.2007 г./. Съобразно гореизложеното данъкът следва да се определи в размер на 214, 40 лв. / (190 580,35 лв. х 1,50 %0) : 12 х 9/.

Въз основа на гореизложеното дължимият от жалбоподателя данък върху недвижимите имоти за процесния период е както следва: за 2007 г. – 243,03 лв.;за 2008 г. - 35,79 лв.;за 2009 г. – 53,73 лв.; за 2010 г. -53,73 лв. и за 2011 г. – 53,73 лв.

Относно таксата за битови отпадъци същата се дължи тъй като имотът се намира в границите на населеното място, определени със Заповеди № РД 69-1803/28.10.2005 г., РД-09-1122/30.10.2006 г., РД -09-2303/29.10.2007 г.,РД-09-4003/30.10.2009 г.,РД-09-1541/29.10.2009 г. и РД-09-1800/29.10.2010 г. на Кмета на СО, в които се извършват и трите вида услуги по чл.62 ЗМДТ.

По отношение на земята съдът намира, че задължение на жалбоподателя за ТБО съобразно заключението на съдебно-техническата експертиза е както следва: 2007 г. – 6,78 лв. /3 387,58 лв. х 2%0 /; за 2008 г. – 6,78 лв. / 3 387,58 лв. х 2%0 /; за 2009 г. – 8,14 лв. /5 085,39 х 1,6 %0 /; за 2010 г. - 8,14 лв. /5 085,39 х 1,6 %0 / и за 2011 г. – 8,14 лв. /5 085,39 х 1,6 %0 /.

По отношение на двуетажната сграда дължимата такса е както следва: за 2007 г. – 31,40 лв. /15 700,09 л. х 2%0 /; за 2008 г. - 31,40 лв. /15 700,09 л. х 2%0 /; за 2009 г. – 37,71 лв. /23 568,78 х 1,6 %0 /; за 2010 г. - 37,71 лв. /23 568,78 х 1,6 %0 / и за 2011 г. - 37,71 лв. /23 568,78 х 1,6 %0 /.

По отношение на пететажната търговска сграда в чл.21, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община намираме текст, идентичен с чл. 15, ал.1 ЗМДТ - за новопостроени сгради или части от сгради се дължи такса от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало ползването им. Следователно при определяне ТБО важат същите мотиви, изложени по-горе относно определяне данъка върху недвижимите имоти – таксата се дължи едва след изпълнение условията на чл.177 ЗУТ. В настоящия случай ТБО се дължи само за периода на действие на разрешението за ползване – от 01.01.2007 г. до 12.09.2007 г. и следва да се определи съобразно заключението на вещото лице в размер на 285,87 лв. / (190 580,35 х 2%0) х 12 : 9/.

Въз основа на горното съдът намира, че задължението на жалбоподателя за заплащане такса битови отпадъци през процесните данъчни периоди е както следва: за 2007 г. – 324,05 лв.; за 2008 г. – 38,18 лв.; за 2009 г. – 45,85 лв.; за 2010 г. – 45,85 лв. и за 2011 г. – 45,85 лв.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за нищожност поради липса на материална компетентност на органа, издал ревизионния акт. Като аргумент в подкрепа на довода за нищожност в писмените бележки се сочи липсата на данни Е. З. да е служител в СО и на поименно упълномощаване от Кмета на СО. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се

извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Видно от представената и неоспорена Заповед за определяне на компетентен орган № 21-466/22.11.2012 г. Е. Д. З., която е издала равизионния акт, е общински служител – гл.инспектор в дирекция „ПАМДТ" при Столична община. В чл.4, ал.4 ЗМДТ е посочено, че служителите от общинскаха администрация, които имат правата и задълженията на органи по приходите в процеса на установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци, се определят със заповед на кмета на общината. С представената по делото Заповед № РД-09-3917/21.10.2008 г. на Кмета на Столична община са определени служителите, натоварени с функциите на орган по приходите, които извършват установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местните данъци и такси. В т.6 от тази заповед са посочени главните инспектори към дирекция „ПАМДТ", каквато длъжност заема З.. Не е необходимо това възлагане на функции от кмета на общината да е поименно, поради което оплакването на жалбоподателя за нищожност на оспорения РА е неоснователно. Що се отнася до М. Д. – член на екипа, издал ревизионния доклад, видно от представената по делото и неоспорена Заповед № 21-303/23.07.2012 г. за възлагане на ревизия М. Д. е общински служител – гл. инспектор в дирекция „ПАМДТ" при СО.

Съдът намира за неоснователен и доводът на жалбоподателя, че задълженията били установени въз основа на невлезли в сила съдебни актове. Действително органът по приходите е приел, че жалбоподателя има право на собственост върху процесните имоти в размер на 1/8 ид.ч., основавайки се на решенията на СРС и СГС, които по време на ревизионното производство не са влезли в сила. При извършената служебна справка в интернет страницата на Върховния касационен съд се установява, че с Решение № 255 от 13.01.2014 г. постановено по гр.д.№ 718/2012 г. на ВКС – I г.о. е прието, че жалбоподателят е собственик на 5/24 ид.ч. от процесните имоти, вместо на 1/8 (3/24) ид.ч. От горното се установява, че ревизиращият екип е приел по-малка стойност на действително притежаваната от жалбоподателя ид.ч. от собствеността, при което установените данъчни задължения са в по-малък размер, отколкото ако органът по приходите бе имал предвид постановеното с решението на ВКС и жалбоподателят няма правен интерес да иска отмяната на РА на това основание.

При този изход на спора, на основание чл.161, ал.1 от ДОПК и направените искания от страните, на жалбоподателя се дължат направените по делото разноски, в общ размер на 439 лева /за държавна такса 10 лв. и възнаграждения на вещи лица 550лв./, съразмерно уважената част на претенцията, а на ответника- юрисконсултско възнаграждение в размер на 122 лева, съобразно отхвърлената част.

Мотивиран така и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ по жалба на К. А. А. - С., [улица], [ЕГН] , Ревизионен акт № 21-478/ 29.11. 2012 г., издаден от орган по приходите в Дирекция ПАМДТ – Столична община, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община, като ОПРЕДЕЛЯ задълженията за данък върху недвижимите имоти на А. за 2007 г. в размер на 243,03 лв., за 2008 г. в

размер на 35,79 лв., за 2009 г., в размер на 53,73 лв., за 2010 г. в размер на 53,73 лв. и за 2010 г., в размер на 53,73 лв., всичките със съответните лихви за забава и ОПРЕДЕЛЯ задълженията за такса битови отпадъци на А. за 2007 г., в размер на 324,05 лв., за 2008 г. в размер на 38,18 лв., за 2009 г. в размер на 45,85 лв., за 2010 г. в размер на 45,85 лв. и за 2011 г. в размер на 45,85 лв., всичките със съответните лихви за забава.

ОТМЕНЯ по жалба на К. А. А. Ревизионен акт № 21-478/ 29. 11. 2012 г., изд. от органи по приходите в Дирекция ПАМДТ - СО, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община, В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на К. А. А. – [населено място], [улица], [ЕГН], разноски по делото в общ размер на 439 /четиристотин тридесет и девет/лева.

ОСЪЖДА К. А. А. - С., [улица], [ЕГН] да заплати на Столична община разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 122 /сто двадесет и два /лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: